

Nice Versa

รักสลับโลก 1

JittiRain เขียน

A Drop Of Color วาด

Vice Versa
รักสลับโลก 1

Copyright

Book to Series

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์รายได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

ถ้าเปรียบชีวิตเป็นภาพยนตร์เรื่องหนึ่ง เชื่อว่าใครหลายคนก็คงอยากจะให้ ภาพยนตร์เรื่องนั้นๆ ของตัวเองมุ่งไปสู่บทสรุปแบบ Happy Ending ในเร็ววัน แต่จะเป็น อย่่างไรกันนะ ถ้าจู่ๆ ภาพยนตร์ของเราซึ่งกำลังดำเนินไปจนใกล้ถึงจุดที่ฝันไว้กลับต้อง หยุดลง แล้วถูกเปลี่ยนเป็นภาพยนตร์อีกเรื่องซึ่งเราไม่รู้เลยว่าตัวละครก่อนหน้านี้ นั้น ดำเนินเรื่องมาอย่างไร มันก็คงจะเป็นเรื่องที่ยากลำบากสำหรับเราอยู่ไม่น้อยใช่ไหม

คงเหมือนกับชีวิตของ 'ทะเล' ตัวละครหลักในเรื่อง 'Vice Versa รักสลับโลก' ที่กำลังจะได้เป็นผู้ช่วย Colorist เพื่อสร้างโอกาสสานฝันให้ตัวเองต่อไป แต่จู่ๆ กลับ ประสบกับอุบัติเหตุที่ไม่คาดคิด และตื่นขึ้นมาอีกทีในร่างของใครอีกคน แถมคนคนนั้น ยังเป็นคนที่ใช้ชีวิตมาในรูปแบบที่แตกต่างจากเขาอย่างสิ้นเชิงอีก มันก็คงไม่แปลกที่เขา จะพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้กลับไปยังโลกเดิม กลับไปเป็นคนเดิมแบบที่เคยเป็น

เรื่องราวหลังจากนี้จะเป็นอย่างไรต่อไป ระหว่างทางที่ก้าวเดินจะมีอะไรอีกบ้าง ที่เขาต้องพบ แล้วสุดท้ายทะเลจะหาทางกลับไปทำตามความฝันของตัวเองให้สำเร็จ ได้หรือไม่ ถ้าพร้อมแล้วก็ออกเดินทางไปค้นหาคำตอบร่วมกันที่โลกคู่ขนานได้เลย

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์ไอเวอร์ไว

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างจากจินตนาการของฟุซึยุน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

01

AEGEAN

ตั้ง!

แจ้งเตือนอีเมลฉบับล่าสุดกระซอกผมให้ลุกจากเก้าอี้ แทนที่จะรีบเปิดอ่านข้อความ ผมกลับลืลาเดินวนไปมารอบโต๊ะอยู่หลายรอบ พยายามบอกตัวเองให้สุดลมหายใจเข้าออกสักๆ เพื่อคลายความตึงเครียด ทว่ามือที่ถือโทรศัพท์อยู่นั้นกลับสั่นเทาเกินควบคุม

อีกฝ่ายเล่นตอบรับมาโดยไม่ทันตั้งตัวแบบนี้ ไม่แปลกล้มตึงไปก่อนก็เป็นบุญหัวแค่นี้แล้ว

นี่คืออีเมลสำคัญที่มีชีวิตของผมเดิมพันอยู่ในนั้น หลังเฝ้ารอมาหลายสัปดาห์ ในที่สุดผมก็ได้รับการตอบกลับจากสตูดิโอสักที แต่ประเด็นคือผมต้องมาลุ้นอีกรอบว่าเหรียญจะออกหัวหรือก้อยกันแน่

เออะละ ต้องเผชิญหน้ากับความจริงแล้วใช่ไหม

หนึ่ง สอง สาม!

ต้นตอไม่ไหวแล้ววิ๊ยยยย

ต่อให้ไม่กล้าเปิด สุดท้ายก็ต้องเปิดอยู่ดี ผมสร้างแรงฮึดเฮือกสุดท้ายพร้อมกับกดไปยังอีเมลที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้า

'เรียน คุณรวี เลิศปัญญา'

โอเค ชื่อ-นามสกุลถูกต้อง ไม่ส่งผิดตัวแน่นอน
ผมได้สายตาอ่านข้อความดังกล่าว ก่อนหัวใจจะเต้นแรงขึ้นเป็นเท่าตัว
ในจังหวะที่อ่านมาถึงประโยคหนึ่ง

'ทางบริษัทรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งที่จะได้ร่วมงานกับคุณ'

เขี่ยยยยย

อีกไม่นานก็จะได้ลิ้มรส Coming of Age ในฐานะ First Jobber
อย่างคนอื่นเขาบ้างแล้ว

เพราะในที่สุดผมก็ได้รับเลือกเข้าทำงานกับสตูดิโอในฝันอย่างที่ตั้งใจไว้
สักที เก่งจังวะตัวเรา เก่งจนอยากประกาศให้คนทั้งประเทศรู้ด้วยการโกยเงิน
ในบัญชีทั้งหมดไปซื้อโฆษณาโปรโมตตัวเองหนึ่งปีเต็ม

ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าจริงๆ แล้วแทบไม่มีเงินเหลือเลยนี่หว่า
ด้วยไม่สามารถเก็บความดีใจนี้ไว้คนเดียวได้ เลยรีบปิดอีเมลแล้วต่อสาย
หาใครคนหนึ่ง รอเพียงไม่กี่อึดใจอีกฝ่ายก็กดรับอย่างไวว่อง

สายที่หนึ่ง...

"ฮัลโหล ใจเพื่อนรักกก"

[เออ มีอะไระ เสียงมึงดูอารมณ์ดีเนอะ] เหมือนปลายสายจะจับความดีใจ
อันเปี่ยมล้นนั้นออก ผมเลยเดินหน้าเล่าความตื่นเต้นต่อ

"กูมีข่าวดีจะมาเล่าให้ฟัง"

[ถูกหอยเหรอ]

"ไม่ใช่ ให้ทายใหม่"

[ไอ้บูคีนเงินสามร้อยที่ยืมไปแล้วจ้] เอ็ม เกือบลืมไปแล้วนะว่าเพื่อนติดหนี้
แถมไอ้เงินจำนวนนี้ยังถูกยืมไปตั้งแต่สองปีก่อน ปานนี้คงปันเป็นผงไปละ

"ผิด ทายอีกรอบ ให้อีกรอบ"

[เฉลยมาให้จบๆ เกอะ อยากรู้จะแะแล้วเนีย บิลด์อยู่ได้ไอ้เพื่อนวอ] สงสัย

คงเล่นเยอะไปหน่อย โจนันเลยโมโหใส่ซะงั้น โอเค ผมจะเข้าเรื่องเลยแล้วกัน

"ฟังให้ดีๆ ชาวดีก็คือกูได้งานแล้วเว้ยยยย"

[พีคจัด! ที่ BFB อะนะ]

เพื่อนรักถามอย่างไม่เชื่อหู ผมจึงย้ำอีกครั้งว่านี่ไม่ใช่เรื่องฝันไป

"ใช่แล้ว เมื่อกี้เลย เขาตอบเมลกลับมาเมื่อกี้เลย"

[ยินดีด้วยมึง น้ำตาจะไหล คนสุดท้ายของกลุ่มเรา]

"กูร้องไห้แล้ว โหๆ" แอ็กต์ประหนึ่งอยู่นักกล้องในกองถ่าย ก็คนมันดีใจจริงๆ นี่หว่า

[อย่างนี้ต้องฉลอง]

"จัดไป เดี่ยวกูเลี้ยงเอง"

[เฮ้ยๆ]

"เออ แค่นี้ก่อนนะมึง กูขอไปดีใจกับตัวเองต่อแป๊บ"

[ได้ มีอะไรคุยกันตอนเย็นนะ]

ใช้ประโยคดีใจกับตัวเองที่ไม่ใช่การใช้เวลาอยู่คนเดียวอย่างที่เคยคิด
หรือหากแต่เป็นการต่อสายหาเพื่อนคนที่สองในทันทีที่ต่างหาก

"เกียจจ๋า"

[มีไรค้า]

"กูมีเรื่องตื่นเต้นมาเล่าให้ฟัง" อีหรรบเดิมเลย เหมือนกับฉายหนังซ้ำอะครับ

[อะไรไหนเล่าซี]

"กูได้งานแล้วนะ"

[อูดปากกรีดดดด ตำแหน่ง Colorist* ไซม์ยัย] เสียงกรีดร้องของอีกฝ่าย
ดังทะลุแก้วหู สงสัยชาวดีนี้จะสร้างความอิมเมจให้กับเพื่อนมากกว่าตัวผมซะอีก

"เริ่มจากผู้ช่วยก่อน แต่แค่นี้ก็ดีใจมากแล้ว"

[ชาวดีในรอบปี ห้ามพลาดงานฉลองเลยนะ]

* Colorist คือผู้ปรับแต่งสี (Color Grading) และแก้สีภาพ (Color Correction) ในงานภาพยนตร์ ละคร ซีรีส์ และงานโฆษณา

"แน่นอน เอาให้ยับ"

[ไม่เมาไม่เลิกนะค้าา]

"ได้เลย เออ แค่นี้ก่อนนะ ภูขอไปติดใจกับตัวเองต่อแป๊บ"

[เชิญค่า]

สายที่สาม...

"ฮัลโหล! ใจได้วรวว"

[ได้เฉยๆ ก็พอเว้ย **ทะเล** แม่งห่อล้นซะทรมานมุ๊ดเลย] แม้อีกฝ่ายจะตอบกลับมาด้วยเสียงสุดแสนจะรำคาญ ทว่าผมก็ไม่คิดใส่ใจ ยังคงรีรอจนถามซ้ำๆ

"ให้ทนายภูโทรหาฝั่งทำไม"

[ไม่รู้! มีเรื่องน่าตื่นเต้นเหวอ]

"ภูจะบอกแล้วนะ เตรียมใจฟังให้ดี"

[ข่าวดีหรือข่าวร้ายภูถามแค่นี้ก่อน]

"ข่าวดีดี"

[งั้นเล่ามา]

"ภูได้งานแล้วนะ พวกฝั่งไม่ต้องลุ้นเอาใจช่วยกันแล้ว"

[โอ้! วรวว] บอกภูห่อล้นเยอะมันล่ะตัวดีเลย หลังจากเล่นเวอร์ได้ไม่นาน น้ำเสียงสุดกวนประสาทก็ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสันกระเส้าทีละน้อย [ภูจะร้องให้แล้วนะเว้ย จากฝึกงานในโปรดักชั่นแฮสส์เล็ๆ เดี่ยวนี้ฝั่งก้าวกระโดดไปไกลเชียว]

เสียงปลายสายฟังดูตื่นเต้นมาก ผมจึงไม่สามารถหยุดยั้งได้เลย

"ภูจะว่าจะพาพวกฝั่งไปฉลอง แต่เดี๋ยวกบอกอีกทีว่านัดกันที่ไหน"

[จัดไปครับ! เพื่อนอุตสาหะได้ทำงานกับสตูดิโอดัง ให้พลาดได้ไง]

"ขอบคุณนะได้ ตอนไม่มีจะแตกก็รีบกวณฝั่งนี้แหละคอยหางานให้ตลอด" แม้งานที่ว่านั้นจะเป็นการเฝ้าแมวที่บ้านให้มันเป็นครั้งคราวก็ตาม

[ฝั่งเป็นเพื่อนภูหนี]

ก่อนเข้าโหมดดราม่าหนัก เห็นที่ต้องขออนุญาตตัดจบประเด็น เพราะ

ถ้าเกิดไอ้ได้ปล่อยโฮขึ้นมาคงได้ปลอบยวอีกเป็นชั่วโมง งานการไม่ต้องทำกันพอดี

"เออ แคนี่ก่อนนะมึง ญวไปตีใจกับตัวเองต่อแป๊บ"

[โอเค ฮีก]

นั่นไง เสียงสะอื้นถึงกับเล็ด ดีที่รีบวางสาย ไม่งั้นน้ำตาได้ท่วมกลุ่มเทพฯ แน่ๆ

สายที่สี่...

สงสัยคงตีใจกับตัวเองมากไปหน่อย การกระทำถึงได้ย้อนแย้งโทรหาเพื่อนที่เดียวครบกลุ่ม รู้ตัวอีกทีเพื่อนคนสุดท้ายในก๊วนแก๊งที่เรียนนิเทศมาด้วยกันก็กดรับสายซะแล้ว

"ป๊อปป๊อปฮันนี่ ไอเลิฟยู"

[มีข่าวดีแน่ๆ บอกรักกันขนาดนี้] มันน่าจะรู้ใจผมเสมอ

"โลกต้องจารึกประสบการณ์สุดประทับใจของวันเวย์"

[รีบเข้าเรื่องเลยคร่าบ มึงจะอ้อมโลกทำไม]

"ฟังญวนะเพื่อน พู่ว~" ขออนุญาตยกมือทาบอกพรุลมหายใจอีกสักพัก

แม้จะโทรหาใครต่อใครหลายสายแล้ว แต่ความตื่นเต้นกลับไม่ลดน้อยลงเลย ตรงกันข้ามมันยิ่งเพิ่มขึ้นเป็นเท่าทวีจนอีกฝ่ายเริ่มจับสังเกตได้ เลยโผล่เสียงบ้านประสาทใส่ทันควัน

[จะได้ฟังชาตินี้ไรมั้ยหรือให้ญาติายก่อนค่อยบอก]

"เกินไป ข่าวดีก็คือกูได้งานแล้วนะ"

[ว้าวซ่า]

รอยยิ้มกว้างของผมค่อยๆ หุบลงทีละน้อยพร้อมกับความคลางแคลงใจที่แทรกเข้ามา นอกจากประโยคว้าวซ่าอันไร้อารมณ์แล้ว แม้ไม่มีคำพูดอื่นเพิ่มเติมเลยเหวอวะ ผิดกับอีกสามคนก่อนหน้านี้เล่นใหญ่ไฟกะพริบสุดๆ

"ทำไมมึงดูดีใจน้อยจังวะ"

[เหวอ คือจี้เวย์ทะเล] ไอ้ป๊อปเจี๊ยบเพียงอึดใจหนึ่งก็กรอกเสียงต่อ [มึงช่วยเปิดกล้องวีดีโอหน่อย]

อะไรของมัน

แม้ความสงสัยจะท่วมทับ แต่ผมก็เหนียวจะถามย้ำ เลยทำการกดปุ่มคอลลิวด์โอกลับไปตามคำชวนของอีกฝ่าย และในวินาทีที่ภาพแรกปรากฏ ผมก็ได้ค้นพบความจริงที่ว่า...

ผ่าง!!!

[เซอร์ไพรส์~]

เสียงเบ่นแหลนของผองเพื่อนตะโกนขึ้นโดยพร้อมเพรียง ไม่เพียงเท่านั้น พวกคุณฯ เขายังอยู่บนคราบชนิดที่ไม่มีใครตกหล่น จะมีก็แต่คุณี่แหละที่ทำตัวเปื่อยอยู่บ้านคนเดียว

"เฮ้ย นี่พวกมึงอยู่ด้วยกันหะวะ"

[เพื่อนกลุ่มสั้นแล้ว ออกกองเดียวกันถ้าไม่อยู่ด้วยกันนะสิแปลก] ที่ไ้ได้ผู้ไม่ถนัดออกกองจนหนีไปทำงานซีจี* ยังโผล่มารวมกลุ่มได้เลย กลายเป็นผมผู้นอนหยออยู่บ้านต่างหากที่ดูแปลก

"แล้วสรุปที่กูโทรไป..."

[วนกันอยู่ในโต๊ะเลย แหม ขอไปดีใจกับตัวเอง แต่เล่นเอาโทรศัพท์พวกกูสั้นครบทุกคนเลยน้า] ประโยคเอ่ยแหวของโจสายป่นทำผมหน้าบาง รีบตอบกลับอย่างเก้อเขินพลางหัวเราะแห้งๆ ใส

"เฮ้ย มึงก็ว่าไป แหะๆ"

เพื่อนเม่งกลอกตาแล้วกลอกตาอีกอะครับ ใครทำให้มันเข้าไปทำงานกองเดียวกันล่ะ

[มึงไม่ต้องมาแก้ตัว เข้าเรื่องดีกว่า เราจะไปฉลองที่ไหนกันดี]

"ออกไปเที่ยวทะเลมัย กูเลี้ยงทริปนึ่งเลย" ผมเสนอ ทั้งสี่ชีวิตถึงกับตาลุกวาวโดยมิได้นัดหมาย

[พูดจริงพูดเล่น]

"ระดับนี้แล้วไม่เคยพูดเล่นเว้ย"

* ซีจี หรือ CG (Computer Generated/Computer Graphic) คือการใช้คอมพิวเตอร์ในการสร้างชิ้นงานทั้งภาพนิ่งและภาพเคลื่อนไหว

ผมยิ้ม เพื่อนยิ้ม เราส่งยิ้มให้กันผ่านกล้อง พร้อมวาดฝันช่วงเวลาของการได้เที่ยวทะเลไว้อย่างสวยงาม

ก่อนพวกมันจะพบความจริงที่ว่า...

"มึง"

"ไอ้"

"ทะเลที่กูคิดคือมัลดีฟส์อะ ไหงมาโผล่หาดบางกะพงดำได้วะ"

คำถามของไอ้โจพาหวัใจดวงน้อยๆ ของคนฟังเจ็บซ้ำเหลือเกิน ที่คิดเอาไว้มันเคยดีกว่านี้เลย ไม่เชิงมัลดีฟส์อะไรหรอก แค่ทะเลสวยๆ ในไทยก็มีถมเถ เพียงแต่ว่ามนุษย์ที่เพิ่งมีงานทำอย่างผมกลับมีเงินไม่มากพอ ที่พามาได้ก็ทะเลใกล้ๆ กรุงเทพฯ เท่านั้น

"อาน่า" ผมตบป้าปลอบใจเพื่อน ก่อนหันไปส่งยิ้มแหย่ให้คนที่เหลือซึ่งยืนเหม่ออยู่ข้างๆ

"เนี่ยคนบานเลย ถ่ายรูปยังงี้กิตติคน" โจยังไม่หยุดบ่น

"มึงรู้จักแอปฯ แต่งรูปมัย รู้จัก Photoshop ปะ"

"หลอกขายฝันนิบหนาย กูจะอยากเอารองเท้าปาหน้า"

"บางกะพงดำก็บรรยากาศดีแบบบางกะพงดำเว้ย ร่าเรึงกันหน่อย"

"กูว่าเริงสุดๆ ไปเลยค่า"

ประโยคนี้เป็นของเกี้ยว มันน่าจะเสียใจสุดเพราะหาเรเฟอเรนซ์ถ่ายรูปมาเทียบ ไม่พอยังเตรียมทุพืชมามาตั้งสามสี่ชุด

สรุปช่วงกลางวันก็ไม่ได้เล่นน้ำทะเลหรอกเนื่องจากคนเยอะจนแทบเหยียบหัวกันตาย เลยตัดสินใจเคลื่อนพลไปยังบ้านพัก โชคดีว่าที่นี่มีสระว่ายน้ำเล็กๆ ให้เล่นแก้เบื่อ จึงพอทำให้เพื่อนๆ รู้สึกดีขึ้นมาบ้าง

ส่วนผมเหรอ มาทะเลใครเขาเล่นน้ำในสระกัน มันต้องนี่...เปิดอีเมล ซึ่งได้รับการตอบกลับจากสตูดิโอ แล้วฝันหวานต่อเป็นรอบที่ล้านเท่านั้น

"อืมจนเหงือกแห้งแล้วมั้ง"

ผมละสายตาจากหน้าจอแลบต๊อปเพื่อโฟกัสกับเจ้าของเสียงที่กำลัง

ก้าวอาดๆ เข้ามา แค่เห็นหน้าแสนกวนตีนของไอ้โจก็รู้แล้วว่ามันกำลังล้อเลียนผมอยู่ ความจริงก็ล้อตั้งแต่นั่งรถเดินทางมาด้วยกันละ

"คนมันมีความสุขอะ"

"ยอมแล้วจ้า ไอ้คนคลั่งงาน" พุดจบปั๊บ มันก็ทิ้งตัวลงบนเตียงผ้าใบข้างๆ ผมปั๊บ

โจเป็นเพื่อนสนิทของผม เพื่อนคนแรกในมหา'ลัย เราต่างรู้ใจกันและกันไปซะทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นความชอบ ความฝัน หรือแม้กระทั่งความลับมากมายที่ช่วยกันเหยียบเอาไว้

"แล้วนี่เอาคอมฯ มาเพื่อ?" ดวงตามหุลุมมองเครื่องมือนำมาหาकिनบนตักผม

"กันไว้ เผื่อมีงานฉุกเฉิน"

คงเพราะเคยชินล่ะมั้ง หลังเรียนจบ นอกจากดูแลน้องกะเพรา กับ หอระพา แมวสายพันธุ์วิเศษที่ซื้อต๋องให้ได้แล้ว ผมก็ยังรับจ้างทำสัฟตีโอให้เหล่ายูทูเบอร์ เป็นการหาเงินระหว่างรอรงานประจำไปอีกทาง ส่งผลให้ผมติดนิสัยชอบอยู่หน้าคอมฯ หรือต้องมีแล็ปท็อปพกติดตัวอย่างที่เห็น

"คงไม่มีใครมาฉุกเฉินตอนนี้หรอก เพื่อนแม่งกระโดดน้ำกันตูมต๋ามมึงเห็นมัยเนี่ย"

จบคำพูดดังกล่าว ผมรีบเปลี่ยนไปจดจ้องภาพการเคลื่อนไหวเบื้องหน้าที่มีเพื่อนอีกสามคนกำลังเล่นน้ำในสระอย่างสนุกสนาน

"ก็เห็นน" และเป็นตอนนั้นเองที่สมองจินตนาการถึงงานสุดรักขึ้นมา "มึงว่าถ้าเกรดสกินโตนเพื่อนเราให้ออกส้มอีกหน่อยมันจะตีบวะ จะได้ดูสุดไฮฟรุ้งฟรุ้งขึ้นนะ"

"ส้มบ้านมึงดิ! ช่วยเอานิสัยปรับมู้ดแอนด์โทนอะไรของมึงออกไปก่อนดิมัยมาพักผ่อนวัยไม่ได้มาทำงาน" ถึงคนพูดจะทำหน้าเปื้อนนายเต็มทีผมก็ยังป๋น

"ห่วยยางสีม่วงลาเวนเดอร์ยังไม่เข้าพวก เห็นแล้วอยากแก้เป็นเหลืองมัสตาร์ดนิบหาย"

"เฮ้อ~"

"หรือเอาจี๊ด เปลี่ยนแนวเลย น้ำในสระเนี่ยปรับให้เป็น Aegean Blue คงเข้าธีมห้องสยองขวัญสุดๆ"

"มึงก็ชอบของมึงอะนะอะ สยองขวัญฟอง!"

"ลึกลับดีออก เหมาะกับสไตล์กู"

"สไตล์มึงคือชมพูพาสเทลไม่ใช่หรอ เห็นทำสีผนังสีที่รู้สึกหวนจนตาพว้า"

"แล้วมันใช้ได้ทุกงานมัย กูอนุญาตให้สีชมพูอยู่แค่ในโซนโรแมนติกกับเนื้อหมูติดมันเท่านั้นแหละ"

ไอ้เจเบะปากคำว่าจนน่าหมั่นไส้ มันไม่คิดตอบโต้ใดๆ นอกจากย้ายสายตาไปยังหน้าจอมือถือ ก่อนตะโกนเสียงดังลั่นบ้าน

"เกี้ยวไว้ย ได้เวลาแล้ว"

เมื่อผู้หญิงหนึ่งเดียวของกลุ่มได้ยินดังนั้น เธอจึงไม่รอช้ารีบตะเกียกตะกายขึ้นจากสระอย่างทุลักทุเล ซึ่งการกระทำดังกล่าวก็สร้างความสงสัยให้ผมเป็นอย่างมาก

"เกี้ยวมันรีบไปไหนวะ"

"ดูซีริลล์" ใจตอบหน้าตาย

"ฮะ? ตอนบ่ายสามเนี่ยนะ"

"ซีริลล์รีรัน"

"ใครเล่า"

"พระเอกที่มันชอบไง" ผมพยายามจินตนาการถึงผู้ชายคนนั้น

"อ้อ จำได้ว่าอาทิตย์ก่อนมันแทบจะเหมาโรงซัฟต์วู้ด^๑ที่เขาเล่นเลยหนิ"

"ทำไงได้คนมันตึง"

"สู้ชิบหาย ไม่พอลำบากด้วย"

"ได้ข่าวว่ามึงออกโรงทำของขวัญให้เกี้ยวมันเลยหนิ" ผมไม่ปฏิเสธนอกจากถอนหายใจ

ด้วยความที่เพื่อนคนนี้เป็นถึงหัวหน้าแฟนด้อมผู้คลั่งรัก งานต้องทำ อีเวนติ้งก็ต้องไป ตารางแน่นเอียดจนไม่มีเวลาเตรียมของขวัญให้คุณความรัก ลำบากมาถึงผมที่กำลังว่างงานต้องออกตัวช่วยทำของพิเศษให้

"เอาน่า เพื่อนรักใคร่เราก็ต้องรักด้วย"

"ฉันรักแฟนมึงได้ปะใจ"

"คืนนี้! ตอนทำงานอย่าไปกวนประสาทพี่ในทีมเขาเข้าล่ะ กลัวจะไม่ผ่านโปร
เอา" ปนเป็นพ่อเลย เพื่อนกูจริงจังวะ

"ห่วงตัวเองก่อนเถอะ"

"กูภูมิใจในงานโบกรถ กันรถเวย์ ไม่ต้องมาห่วงเรื่องโดนไล่ออกหรอก"

"เคค๊าบ"

ใจโดนหลอกขายฝันว่าจะได้รับตำแหน่งสำคัญในกอง สุดท้ายหน้าที่หลัก
กลับเป็นการขึ้นกัณฑ์ แทนที่จะเคร้ามันยังมีเอเนอร์จี้ทำงานแสนภาคภูมิใจ
ลงโซเชี่ยลลดเพื่อนทุกวัน

ความจริงพวกเราทั้งห้าคนต่างมีความฝันสวยหรือเป็นของตัวเอง แต่เพราะ
ชีวิตต้องดิ้นรนเพื่อปากท้อง เราเลยอยู่ในฝันได้ไม่นาน หางานอะไรได้ก็ทำไปก่อน
มีเพียงผมที่เลือกเยอะเพราะอยากทำงานกับสตูดิโอตั้งจึงไม่คิดยื่นใบสมัครที่อื่น
เพื่อไว้ แถมไอ้สตูดิโอยังเปิดรับสมัครแค่ปีละครั้ง

ผลลัพธ์ก็คือผมได้งานประจำ ทว่าข้ากว่าเพื่อนไปเป็นปี

"อ้าว เวอร์ละ..." เสียงของคนข้างๆ ดึงสติที่กำลังจมอยู่ในภวังค์กลับมา
ก่อนผมจะรับรู้ถึงหยดน้ำที่ตกลงกระทบผิว

"ฝนตกซะงั้น"

แดดจ้าขนาดนี้ ไม่มีสัญญาณใดๆ เตือนล่วงหน้ามาก่อนเลย

"เข้าไปข้างในเถอะ เดี่ยวแล็ปท็อปที่เป็นทั้งชีวิตของมึงจะเปียกซะก่อน"

ไม่รอให้เพื่อนพูดจบประโยค ผมก็วิ่งหน้าตั้งกลับเข้าไปในบ้านพัก
อย่างรวดเร็ว โดยมีเพื่อนอีกสองชีวิตตะเกียกตะกายขึ้นจากสระด้วยท่าที่
ตื่นตระหนก

ที่ไม่เข้าใจคือพวกมันก็เปียกกันอยู่แล้วจะรีบกลับเข้าบ้านทำไม เล่นเอา
พื้นกระเบื้องตรงโถงกลางเปียกแฉะไปด้วยน้ำอย่างเห็นเลย

ผมได้แต่ส่ายหัว รีบวางแล็ปท็อปลงบนโต๊ะตัวเดียว ก่อนชวนทุกคนนั่งตัวง
แต่หัววัน

เหล่าเป็ยรันทันมาให้เพียบ รับรองคืนนี้ไม่เมาเป็นหมาให้มันรู้ไป
และก็เป็นหมาจริงๆ ดังคาด นั่งกึ่งกันไม่ถึงสองชั่วโมงสภาพก็เริ่มร้อน
เรื่องราวสารพัดถูกหยิบมาเล่าอย่างออกรสออกชาติจนไม่รู้จะหยิบเรื่องไหน
มารีรันซ้ำ ทว่าฝนกลับยังไม่หยุดตกสักที ความฟุ้งซ่านเหล่านั้นส่งผลให้ผม
เริ่มคิดอะไรแฉลงๆ ขึ้นมา

อะไรที่ไม่ใช่การนั่งกระดกเหล้าไปหาเรื่องตลกคุยไป ไม่ใช่การนั่งสับไฟ
โชว์สกิลความเก๋ๆของคนที่เหลือ หากแต่เป็น...

"เล่นน้ำมัย"

"ก็เพิ่งเล่นกันตอนบ่ายแก่" ไอ้ได้รับชด

"หมายถึงน้ำทะเลต่างหาก"

"ฝนตกไฉ่สัด อีกอย่างนี่ก็เย็นแล้วด้วย" ป็อบปี้ท้วงอีกเสียง

"ก็เพราะฝนตกไปถึงชว่น ว่ายน้ำเล่นเสร็จเราก็ไปนั่งดูพระอาทิตย์ตกดินกัน
มึงรู้จักมัยการดื่มด่ำกับบรรยากาศนะ"

ก่อนวัยเยาว์จะผ่านพ้น ก่อนที่ต่อจากนี้ชีวิตอาจไม่ได้สนุกกับเพื่อนอีกแล้ว
ดังนั้นหากมีโอกาสเลยอยากสุดเหวี่ยงกับมันดูสักตั้ง

"เอจันเหรือ"

"เออ"

ไม่ปล่อยให้หลังเลนน ผมตัดสินใจวิ่งออกจากบ้านพักเป็นคนแรก สองเท้า
ที่เคยสัมผัสพื้นกระเบื้องรับรู้ได้ถึงความสากของทรายขาว ยิ่งวิ่งก็ยิ่งรู้สึกวากับ
ตัวเองกำลังโอบน้อม กระทั่งความเย็นเยียบของน้ำทะเลเข้ามาแทนที่ จึงใช้
จังหวะนั้นโถมตัวลงไปในกระแสนคลื่น

ผมหันกลับไปมองด้านหลัง หลุดเสียงหัวเราะออกมาเมื่อเห็นเพื่อนๆ วิ่งตาม
ราวกับซอมบี้ใน The Walking Dead

ทว่าหลังให้ความสนใจกับภาพดังกล่าวเพียงไม่กี่วินาที ผมก็เปลี่ยนมา
นอนลอยคออยู่ท่ามกลางธรรมชาติ ปล่อยให้เกลียวคลื่นสาดซัดเข้าหาดำช้ำแล้ว
ซ้ำเล่าจนร่างกายถูกพัดพาไปตามกระแสน้ำ

ดวงตาที่มองขึ้นไป ฉายภาพหยาดฝนเม็ดเล็กที่กำลังโปรยปรายลงมา

ไม่ขาดสาย ท้องฟ้ากำลังเปลี่ยนสีไปทีละนิดพร้อมกับการเคลื่อนตัวของดวงตะวัน
...แบบนี้ เหม้ยที่เขาเรียกว่า Golden Hour

"อู่ววว!" ผมตะโกนสุดเสียง สองมือแหวกวายุไปเรื่อยๆ พร้อมกับดื่มด่ำ
ทุกสิ่งรอบตัว

ผมชอบสี

มากกว่านั้นผมชอบทะเล ชอบสีของทะเลไม่ว่าจะเป็นตอนที่ถูกแสงอาทิตย์
สาดส่องหรือกำลังเปลี่ยนเฉดไปตามสภาพอากาศก็ตาม

เมื่อก่อนผมมักได้ยินประโยคที่ว่าไม่มีอะไรสวยงามเท่ากับตามองเห็นหรร
ดวงตาเวลามองท้องฟ้า กลุ่มดาว ผืนน้ำ สวยงามอย่างที่มีคนเคยบอกจริงๆ

บางครั้งเราอยากแสร้งและบันทึกทุกอย่างตรงหน้าให้กับคนมากมาย ทว่า
น่าเสียดายที่เซ็นเซอร์จากกล้องกลับให้สีที่ไม่สวยเท่ากับตามองเห็น

หลังจากร่ำเรียนมาหลายปีและหมกมุ่นกับการดูหนังจำนวนมาก ผม
ก็ได้ค้นพบความสวยงามอีกอย่างเพิ่มเข้ามา มันคือความงามจากดวงตา
โดยมีฟิลเตอร์สีต่างๆ เป็นตัวกลาง น้ำทะเลจะไม่ใสสีน้ำเงินเดิมที่เคยสัมผัส มัน
เป็นได้ทุกสี ทุกอารมณ์ เพียงแค่เราปรับแต่งมัน

"อย่าวายุไปไกล" เพื่อนยังคงตะโกนตามหลัง

"รู้แล้ว!"

"มาเล่นด้วยกันตรงนี้ดีกว่า" พวกมันเรียกเป็นครั้งที่สอง ผมเลยไม่อยาก
ดื้อแพ่งวายุไปไกลกว่านี้อีก

"เออ"

เอื่อยจบจึงตั้งท่ากลับไปยังฝั่ง แต่วายุไปได้ไม่ทันไร จู่ๆ แสงเขาก็รู้สึกรู้สึก
ชะงักงัน

ผมไม่รู้สาเหตุเกิดจากอะไร ด้วยความตกใจจึงใช้แรงเท่าที่มีจ้วงแขน
ถึระรัว ทว่ามันกลับไม่ขยับไปข้างหน้าเลยสักนิด หน้าซำร่างกายยังรู้สึกกราวกับ
ถูกกดต่ำจากระดับผิวน้ำลงไปเรื่อยๆ

ขณะกำลังดำผุดดำว่ายท่ามกลางทะเลกว้าง เสี้ยวความคิดหนึ่งได้สั่งการให้
ผมตะโกนเรียกชื่อเพื่อนสนิทซึ่งอยู่ไกลออกไป ทั้งที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามันจะได้ยินมั้ย

"ใจ!!!"

นอกจากขาทั้งสองข้างแล้ว ในตอนนี้สองแขนเองก็เริ่มรู้ความรู้สึกเช่นกัน แต่ผมไม่ย่อท้อ ยังคงตะเกียกตะกายพาตัวเองขึ้นเหนือน้ำอย่างสุดความสามารถ

"ใจ ชะ..."

น่าเสียดายที่ร่างกายไม่เอื้ออำนวย แม้ประโยชน์ขอความช่วยเหลือยังพูดได้ไม่จบ ส่งผลให้ความหวังที่มีลดน้อยลงจนแทบเป็นศูนย์

ช่วยด้วย ช่วยด้วย...

ผมแค่อยากมีชีวิตอยู่ อยากวิ่งตามความฝัน ทำอะไรมากมายที่ยังไม่ได้ทำ แต่...

ในความเลือนรางของสายตา ผมเห็นไอ้ใจกำลังว่ายน้ำตรงมา อึกไม่ก็อืดใจ ก็คงช่วยเหลือผมได้แล้ว

ทว่าไม่รู้ทำไม กลับรู้สึกว่ามันไม่ทัน...

เฮ้อ!

ความรู้สึกของการขาดอากาศหายใจยังคงฝังลึกลงในสมอง

ดวงตาแม้เบิกกว้าง แต่ก็ต้องใช้เวลาอีกครู่ใหญ่กว่าจะปรับแสงได้ ประสาทสัมผัสส่วนอื่นๆ เริ่มกลับมาทำงาน ถึงร่างกายจะกระดิกตัวแทบไม่ไหว ทว่าผมยังสามารถรับรู้ถึงกลิ่นที่ผมไม่ชอบได้อย่างชัดเจน

มันคือกลิ่นของโรงพยาบาล

ความสว่างจ้าของภาพตรงหน้าค่อยๆ ชัดเจนขึ้นทีละน้อย ก่อนภาพแรก ที่ปรากฏจะเป็นคนสามคนที่กำลังจ้องมองผมอยู่

คนแรกเป็นชายดูมีอายุ ถัดไปเป็นผู้หญิงแต่งตัวดูแพง และคนสุดท้ายคือชายหนุ่มในชุดเสื้อเชิ้ตสีเข้มเรียบกริบ ต่างคนต่างจ้องหน้ากัน ผมกะพริบตา เขาก็กะพริบตาม เป็นแบบนี้อยู่นานกระทั่งเสียงของใครคนหนึ่งแทรกเข้ามาในโสตประสาท

"ไหนเพื่อนบอกว่าแกอาการหนักใจ"

ดวงตาสองข้างกะพริบปริบๆ อยากตอบคำถามกลับแต่ร่างกายเหมือนไม่ค่อยอานวยนัก เลยเดินออกมาได้เพียงเสียงแหบพร่าแทบไม่ได้ศัพท์

"อะ..."

"จะก่อบัญหาไปถึงเมื่อไหร่ ฉันเห็นอ่ะจะตามล้างตามเช็ดให้แล้วนะ"

เดี๋ยวก่อน มันเกิดอะไรขึ้นวะเนี่ย

อยู่ดีๆ ก็ตื่นมาบนเตียงของโรงพยาบาล แล้วมีคนแปลกหน้าที่ไหนไม่รู้ ยืนป่นจดๆ แกมยังไม่ทำทีว่าจะหยุดซะด้วย

"ครึ่งก่อนขับรถชนชาวบ้าน ครึ่งนี้ก็ยังออกไปทะเลาะต่อยตีกับคนอื่น แก่นี่มัน..."

เขาเริ่มใส่อารมณ์ เป็นผลที่ต้องเบรคไว้ด้วยการเค้นเสียงสั้นๆ อย่างสุดความสามารถ

"คุณ..."

"..."

"คุณ...เป็นใครครับ" ดวงตาชายคนนั้นเบิกโพลงแทบถลนออกจากบ่า

"ว่าไงนะไอ้ลูกเลย! ก่อเรื่องมาขนาดนี้ยังคิดจะสร้างเรื่องทำเป็นความจำเสื่อมอีก" ไอ้โห เป็นตุเป็นตะเซียว สงสัยเดินเข้าห้องผิดแห่ง

"ผมเปล่า พวกคุณ...เป็นใคร แล้ว...เพื่อนผมอยู่ไหน"

จำได้ว่ากำลังว่ายน้ำในทะเล ร่างกายไร้ความรู้สึก จากนั้นก็ผลุบๆ โผล่ๆ ตะโกนให้เพื่อนช่วยอยู่พักหนึ่ง ในใจคิดว่าชะตาตัวเองคงถึงชาติชะแล้ว นึกไม่ถึงว่าตื่นขึ้นมาอีกทีรอบกายจะไม่มีเพื่อนหรือคนในครอบครัวเฝ้าอยู่เลย กลายเป็นใครก็ไม่รู้กำลังยืนด่าผมจนตัวสั่นเทิ้ม

"ปากถามว่าฉันเป็นใคร นะ...นี่แกกล้าดัดฟोटัดลูกกับฉันเลยหรอ"

"ผมไม่ใช่ลูกคุณ"

"ฮะ!"

"ผมไม่ใช่ลูกคุณ" ย้ำอีกรอบเอาให้ชัดๆ แต่ดูเหมือนคำพูดดังกล่าวจะเป็นการเติมเชื้อไฟให้คนฟังยิ่งกว่าเดิม

เกือบจะได้ทำงานเป็นผู้ช่วย Colorist ในค่ายหนังที่วาดฝันไว้อยู่แล้วแต่ๆ
แต่जूา **ทะเล**กลับประสบอุบัติเหตุจนน้ำและคลื่นขึ้นมาอีกทีในร่างของ**เทสส์**
ชายหนุ่มรุ่นราวคราวเดียวกันที่ชีวิตดูไม่ค่อยจะเอาไหนสักเท่าไร
ทั้งยังพบว่าโลกที่ตัวเองอยู่ในตอนนี้คือ ‘โลกคู่ขนาน’
แบบนี้ใครมันจะปรับได้ ทางเดียวที่ต้องทำคือหาทางกลับโลกเดิมเท่านั้นแหละ!

แล้ววันหนึ่งก็มีแสงสว่างจ้าสาดทะลุเข้ามาท่ามกลางบรรยากาศสีเทาๆ ในใจ
เมื่อเขาได้พบกับ**ภูวดล** บุรุษพยาบาลที่มาจากโลกเดียวกัน
แถมพี่ชายใจดีคนนี้ยังบอกอีกว่า ถ้าจะกลับไปเขาต้องตามหาใครบางคน
ใครที่ว่านั้นต้องมาจากโลกใบเดียวกันกับเขา เจอชะตากรรมเดียวกันกับเขา
เมื่อเจอแล้วจะมีสัญญาณบอกเองว่าคนคนนั้นคือ ‘บุญเอนำทาง’
แต่ไม่ว่าจะตามหาจากคนรอบตัวยังไง ก็ไม่มีใครดูเข้าเค้าเลยสักคน
จนกระทั่งเขาได้พบหนังสือรุ่นสมัยประถมที่ถูกเก็บเอาไว้
ในนั้นมีภาพของ**เทสส์**ที่กำลังยืนทอดคอกับใครอีกคนดูสนิทสนม...
ภรณ์ เอื้ออังกร คนคนนี้จะใช่บุญเอนำทางของเขาหรือเปล่านะ

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-2863-6

ราคาชุดละ 579 บาท